

PLANÉTA UFF

IVANA ŽILINSKÁ

★

Planéta UFF

Ivana Žilinská

Text © Ivana Žilinská, 2015

Ilustrácie: © Mojmír Jankovič, 2015

Korektúry: © Kristína Stankovianska, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-006-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-007-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-008-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Venujem do Zuberca

Erike Lichnerovej

ktorá si túto knihu priała tak veľmi,
až som ju pre ňu napísala.

*Všetky postavy a príbehy knihy sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť so skutočnosťou je čisto
náhodná.*

autorka

Spln za jarnej noci

Bol piatok večer. Na chatovú osadu neďaleko mesta rozprestrela noc svoj plášť. Komédia v televíznom programe sa končila a svetlo obrazoviek pomaly mizlo. Keď zhasla aj posledná, vonku už bola tma. Michal Skalnický, majiteľ známej a prosperujúcej stavebnej firmy, si narovnal stuhnuté svalstvo a pozrel sa na driemajúcich chalanov a Elišku v kreslách. Deti záver komédie nevideli, odrovnala ich nekonečne dlhá reklama. Manželka Juliana vstala zo svojho kresla ešte pred ním. Len čo naskočili záverečné titulky, odišla do kuchyne poupratovať posledné kusy použitého riadu. Pospevovala si pritom pesničku, ktorou sa film končil. Jej radosť prešla na neho a popevok si našiel miesto aj v jeho srdci. Tešilo ho, keď ju videl takú spokojnú. Otvoril dvere na chate a vyšiel von. Ovanul ho svieži, chladný nočný vzduch. „Obuj si tenisky, Michal,“ začul z kuchyne ženu. „A načo, Julianka,“ odpovedal jej, „veď nejdem ďaleko.“ Prešiel pár krokov po chodníku a ponoril sa do čara noci. Mesiac, ktorý bol v splne, jasne svietil. Jeho strieborná žiara zalievala čerešňový strom, ktorý bol takmer rovno pred ním. Okolo stromu

sa rozprestierala lúka, na ktorej sa cez deň hrávali deti. Na lúke už kvitli sedmokrásy a včera sa objavili aj prvé púpavy. Čerešňa už nahadzovala puky a o niekoľko dní, ak bude dobré počasie, zakvitne bielymi kvetmi. Na lúke s čerešňovým stromom, v tieni, kde sa nedostali mesačné lúče, boli poukladané chaty do tvaru písmena „U“. Tá ich bola na začiatku bližšieho ramena. Na oblohe sa pod mesiacom uložil dlhý úzky mrak.

Mrak bol temný. Svit mesiaca prenikal tmavomodrou oblohou a tam, kde sa končila jeho moc, žiarili hviezdy. Hory okolo boli ako poliate atramentom. Do ticha sa ozvalo hlasné fučanie. „Ježkovia,“ pomyslel si v duchu. Spod nohy, z trsu trávy, mu zrazu vyskočil zajac a pelášil preč, akoby mu išlo o život. Musel si priznať, že ten ušiak ho teda poriadne vydesil. „Ktovie, kto sa od strachu trasie viac,“ hundral si popod nos, keď sa mu tep pomaly upokojoval. Zastal a zhlboka sa nadýchol. Začal ním prestupovať pokoj a myšlienky v hlave sa mu pomaly začali ukladať na poriadok, jedna k druhej. Hviezdy ticho žiarili do jarnej noci. „Ktovie, či je tam na nich život,“ napadlo mu zrazu nečakane. „A ak áno, aký je? Žijú tam aj nejaké rozumné bytosti? Aké sú?“ predstavil si zrazu rôzne filmové stvárnenia vesmírnych bytostí. „Väčšina

z nich by sa mi určite nepáčila,“ premýšľal. „Tak, akí by mali byť, keby... boli?“, napadlo mu z ničoho nič. „Mali by sa nám veľmi podobat,“ nechal ďalej plynúť myšlienky. „A zároveň by mali byť aj iní. Určite veľmi múdri. Láskaivi. Veľkodušní. Milujúci svoj domov. A so zmyslom pre humor,“ dokončil svoju úvahu. Keď si uvedomil, ako vyriešil výzor a bytie vesmírnych bytostí, potriasol hlavou: „Ak už naozaj nemám čo robiť, ako len takto fantazírovať, tak som ozaj šťastný človek,“ zasmial sa sám sebe. Pozrel znovu na oblohu. Tam hore asi fúkal vietor, pretože mrak sa dal do pohybu a začal prekryvať svetlý kotúč mesiaca. Tu dole vietor nebol. Len slabý vánok sa mu obtrel po lícach. Obklopovalo ho chladné nočné ticho. Cez mesačný svit zrazu preletel meteor.

„Padá hviezda,“ pomyslel si, „niečo si zažehlám.“ Kdesi v jeho vnútri sa mu ozvalo, že meteority padajú až koncom leta, a nie na začiatku jari, ale nevenoval tomu dostatočnú pozornosť, pretože myslel na pranie, ktoré by ho potešilo. Ešte ho nestačil ani poriadne domyslieť, keď sa ozval tupý úder a do trávy niečo dopadlo. Pozrel sa tým smerom a vtom sa ozvalo: „PRÁSK!!“ Bolo po pokoji.

„Ó mládež naša, ty' s držiteľkou rána!!!“ zacitoval si v duchu Hviezdoslava.

„Ani v takúto tichú noc si s tými delobuchmi nedajú pokoj!“ lomcovala ním spravodlivá zlosť. „Už aj tam idem! Ak ich dolapím, majú po chlebe!“ zaumienil si. Vykročil na lúku v smere výbuchu, stúpал po tráve a napínal zrak do tmy. „Kde sa len skryli? Nikoho nevidím,“ pátral po vinníkoch. „Mesiace stále jasno svieti, musím ich predsa vidieť,“ presviedčal sám seba. Ale nikde nebolo ani živej duše. Vtom zrazu zakopol, čosi mu zachrapčalo pod nohami a vzápätí spadol do veľkej jamy. Keď sa trochu spamätal, zistil, že leží na dne jamy a prsty má zaťaté v hline, pretože pri páde natiahol ruky pred seba. Nohy v ponožkách mal zakliesnené v púpavových listoch a papuče mu odleteli ktoviekam. Pri uchu mu niečo hlasne cilingalo.

„Prečo mi vyzvára v hlave, keď som si ju neudrel?“ opýtal sa nahlas sám seba. Len čo však doznel jeho hlas, cilinganie prestalo, akoby uťal. Zdvihol sa zo zeme: „No ja teda vyzerám!“ Pozrel sa kriticky na seba a pokúšal sa oprášiť si tepláky.

„Idem sa poobzerať po papučiach, žena by sa hnevala, keby som sa vrátil bez nich“, povedal si, keď už tepláky vyzerali celkom čisto. „Ani by som sa jej nečudoval, veď sú úplne nové,“ a začal hľadať

papuče olemované čiernou kožušinkou. Chodil pán Skalnický Michal

po jame hore-dole a hľadal stratené papuče. Lenže papuče v tej tme nie a nie nájsť. Vtom sa v jame rozsvietilo a hľa, ukázala sa jedna papuča a druhá ležala hneď pri nej. Načiahol sa celý natešený za papučami, sadol si na kraj jamy, dal si papuče na nohy a pobral sa domov, do chaty.

„Dobre si urobil, že si mu zasvietil. Veď tu tak dupal, že ešte chvíľu a bol by zablúvil aj nás, keď nám už zničil loď“, ozvalo sa z jamy. Pán Skalnický počul, čo sa ozvalo z jamy a vrátil sa. Pozerá sa dolu do jamy, ale v jame nikde nikoho, len ticho a tma. Pokrútil hlavou. „Marí sa mi. Už počujem a vidím veci, ktoré by som počuť a vidieť nemal. Mal by som už ísť spať,“ pomyslel si.

Kráčal dopredu a keď pred sebou uvidel bránku na plote, ešte raz sa obzrel. Nad jamou sa zrazu zjavil oblak pary a vzápätí ho už nebolo. No v jame sa svietilo a vyzeralo to, ako by mu niekto vzal všetky zvýrazňovače, uložil ich do tej jamy a rozsvietil ich.

„Zvýrazňovače mi museli zobrať deti a zahodiť ich do tej jamy“, predpokladal. „Mohli si ich od mňa aspoň vypýtať“, vzdychol si v duchu. Vtom sa otvorili dvere na chate a v nich sa zjavila jeho

manželka. Pozrela sa na neho: „Tak nielenže som doteraz musela bojovať s deťmi, aby som ich dostala pod sprchu, do pyžama a do postele, ale ty si prídeš ešte špinavší ako oni, keď behajú po lese!“ sucho konštatovala jasné skutočnosti. Previnilo si zobul papuče, stiahol špinavé ponožky a odhalil nohy, ktoré, ako sa ukázalo, po pobyte v jame potrebovali nielen horúcu vodu a mydlo, ale aj oceľovú kefu na nechty... „Julianka, veď sa nehnevaj, spadol som do jamy,“ snažil sa jej to vysvetliť.

„Do jamy? Do akej jamy, prosím ťa!“ zamračila sa naňho. „Veď tu široko-ďaleko nijakej jamy niet.“ Nakoniec si povzdychla: „Ty a tie tvoje nemožné výhovorky!“ Nato podišla k jeho zobutým papučiam, zodvihla ich, že ich očistí, a obrátila podrážkami navrch. V údive na ne vytreštila oči a tentokrát sa už naňho nahnevala naozaj: „Michal, môžeš mi toto nejako vysvetliť? Ja viem, že sa ti veľmi nepáčili, ale takto si ich zničiť naozaj nemusel!“ Papuče hodila doňho a zabuchla mu dvere pred nosom. Zohol sa k papučiam a aj on ich zodvihol a obrátil. Chcel svojej žene povedať: „Julianka, ale veď čo máš, ja som si ich celkom obľúbil... aj keď majú tú umelú kožušinu naokolo.“ Ale slová sa mu zasekli v hrdle, keď uvidel spodok papúč. Na jednej podrážke bola po celej ploche

vyrezaná diera v tvare dokonalej elipsy a na druhej papuči v tvare dokonalého obdĺžnika.

V úžase civel na tie presné veľké diery v podrážkách svojich papúč a neveril vlastným očiam. Jedno ale vedel určite - toto žene naozaj vysvetliť nedokáže. Vybral sa do kúpeľne pod sprchu, krútiac nad papučami hlavou. A na dlážke za ním ostávali mokré zablatené stopy jeho bosých nôh...

Nad jamou v tráve

Svitalo. Cez záclony sa predierali prvé slnečné lúče. Pán Skalnický nemohol spať. Pod hlavou na vankúši mal založené ruky a premýšľal. Nebolo to však pokojné premýšľanie, trápil ho včerajší nočný zážitok.

„Najprv tá jama. Kde sa len mohla vziať?“ premýšľal. „Minulý týždeň sme všetci chatári mali brigádu. Celú sobotu. Krtince sme dali preč, burinu sme zlikvidovali, všetko sme skosili. Tú jamu by sme boli určite našli a boli by sme ju vyrovnali. A ešte k tomu takú veľkú a hlbokú...“

„Ďalej - moje papuče. Elipsa a obdĺžnik na podrážkach. Kto to už kedy videl? Keby som také diery chcel vyrezať, nepodarilo by sa mi to. Iba ak laserom.“

A to podivné svetlo v jame, keď som hľadal papuče. Veď tam bola tma ako v rohu, ani mesačné svetlo do nej nedočiahlo. A potom zrazu svetlo. Bolo to, ako by mi niekto svietil veľmi kvalitným mobilom. Ale mobil bol doma a iný som v tej jame nevidel. Odkiaľ sa tam teda tak náhle vzal?

Svetlá zvyrazňovačov... Ich svetlo svietilo tak silno, že som ho jasne videl až z chaty. No dobre, sú to ostré farby, ale aby svietili až takto silno?

A k tomu všetkému ešte aj tie hlasy. Som prepracovaný? Alebo že by som bol už taký starý a počul neexistujúce hlasy?“ pýtal sa v duchu sám seba. „Alebo sa mi to po tom páde všetko len zdalo?“

Znovu a znovu si kládol tie isté otázky a stále na ne nemohol nájsť uspokojivú odpoveď.

Podráždilo ho to a prevrátil sa nabok. Teraz hľadel do svetla, ktoré prenikalo záclonami. „Nenechám to len tak,“ rozhodol sa. „Starostlivo to preskúmam a zistím, čo je vo veci,“ predsavzal si. „Začnem tou jamou. Prezriem každé steblo, nadvihnem každý kamienok, prehľadám všetko, kým tomu neprídem na koreň. A keď zistím, kto ma to vodí za nos, tak s ním urobím taký poriadok, aký ešte nezažil... Ale aký?“ tuho premýšľal. Plán ostal nedokončený, pretože pán Michal Skalnický, šéf veľkej a prosperujúcej stavebnej firmy znovu zaspal...

„TRESK!“

„Čo je? Čo sa to deje?!“ Vyskočil z postele na rovné nohy, srdce mu splašene búchalo a narýchlo si nevedel spomenúť, kde je.

„Ďalší rozbitý tanier. Nemôžete dávať pozor?!“ počul Julianin hlas. To ho priviedlo nazad do reality. Nohy, ktoré sa mu konečne prestali triasť, zasunul do deravých papúč a išiel do kuchyne. „Dobré ráno, Julianka,“ pozdravil manželku a vzápätí zvesela oslovil deti: „Tak, decká, čo ste zasa vyviedli?“ Ale jeho snaha sa nestretla s úspechom. Deti sa naňho čudne pozreli, Julianka mu pohľadom prepichla nohy a odvrátila tvár.

„Čo je to s vami? Stalo sa niečo?“ opýtal sa.

„Choď sa, prosím ťa, umyť, ideme obedovať“, chladne ho bez vysvetlenia usmernila manželka.

„Obedovať? To som teda dlho spal,“ prekvapene odpovedal a odišiel do kúpeľne.

Keď si konečne spoločne zasadli ku stolu, povedal otec Timovi: „Synu. Mal by si ísť príkladom, veď tu máme aj hostí - Doda a Elišku – a nehnevať mamu.“

„Tatko, ty si v tejto chvíli naozaj ten pravý, ktorý má právo karhať ma“, povedal Timo. „Ja som krásne papuče, čo ste kúpili spolu s mamou, nezničil ako ty.“

V tej chvíli dostal Timo buchnúť od matky, druhý od otca a obaja rodičia ho takmer jednohlasne poučili: „Pamätaj, že k rodičovi sa máš správať s úctou!“

Timo na nich urazene zazrel: „Veď ja sa správam.“

„To sa veľmi teším“, povedal mu pán Skalnický, obrátil sa k manželke a začal vysvetľovať: „Rád by som vám VŠETKÝM objasnil, ako to vlastne s tými papučami bolo. Včera večer som sa šiel nadýchať čerstvého vzduchu...“, začal Timov otec rozprávať udalosti včerajšej noci.

Keď skončil, manželka neveriacky pokrútila hlavou a mlčky začala zbierať taniere zo stola. Ale deti boli priam nadšené: „MY sme ti žiadne zvýrazňovače nezobrali.“

„Ale dobre, že viem,“ povedal Timo spokojne „nejaké potrebujem do školy a dúfam, že ma teraz neodmietneš...“ Pán Skalnický si sťažka vzdychol. Bolo mu jasné, že so zvýrazňovačmi sa môže rozlúčiť.

„Tiež navrhujem, že by sme to mali poriadne preskúmať. A najlepšie teraz,“ začal Timo s konkrétnymi návrhmi.

„Možno si z nás niekto robí žarty, a preto by sme mu mali dať najavo, že takéto veci sa nerobia,“ nahlas premýšľala Eliška.

„Hneď ideme k jame,“ povedal Dodo a odložil lyžicu. „Úplne s vami súhlasím deti,“ nadchol sa pán Michal.

„Ale ja nie,“ ozvala sa z kuchyne Timova mama. „Asi ste zabudli, že dnes sa u nás koná oslava a prídu tvoji rodičia, Eliška, a tvoji, Dodo, tiež. Treba mi pomôcť.“

„Veď dobre mamina. My sa na tú jamu len zbežne pozrieme a prídeme ti pomáhať,“ povedal mierumilovne Timo.

„Môj milý, tak to teda nie,“ stopla ho mama. „Vy budete skúmať tú jamu - ako vás poznám - dôkladne, a to bude trvať možno aj dva či tri mesiace. Preto v tejto chvíli nikam nepôjdete a idete mi pomáhať s prípravou oslavy. Okamžite, bez diskusie. A všetci!“ dodala a prísne pozrela na Timovho otca. Nedalo sa nič robiť. Nastúpili do práce. Natierali chlebíčky, ukladali na ne šunku, Eliška s pani Julianou ich ozdobovali, chlapci s pánom Michalom prestierali prichystaný obrus na jedálenský stôl. Nosili taniere aj dezertné tanieriky, príbory a ozdobné obrúsky, chystali drevo do kozuba na večer. Keď už bolo všetko pripravené, pri dverách zazvonil zvonec a bolo po nádejách, že stihnú ísť k jame. Za dverami stáli všetci pozvaní hostia a tešili sa na oslavu.

Aj keď ešte nebolo tak veľmi neskoro a oslava bola v tom najlepšom, oknami do obývačky už pozerala čierno-čierna tma. Dospeli tmu uvítali a

zahnali deti nekompromisne do postele, pretože sa chceli rozprávať o veciach, do ktorých deti nič nie je...

„Chalani, ale my to preskúmať musíme,“ povedala Eliška, keď už boli v izbe a ona v župane stála pri okne.

„Prosím ťa, a prečo je to také dôležité?“ pýtal sa Timo, ktorému sa zatvárali oči, aj keď k nim z jedálne doliehali hlasné výbuchy smiechu dospelých, ktorí sa výborne zabávali.

„Pretože tá jama tam naozaj je aj keď tam včera ešte nebola. Videla som ju, keď som bola vysypať smeti,“ hovorila stíšeným hlasom Eliška.

„No a čo tým chceš povedať?“ zaliezal Timo čo najhlbšie pod paplón.

„Keby si sa tolko nepchal pod ten sprostý paplón a pozrel sa z okna, videl by si, že sa v nej naozaj svieti. Akoby tam naozaj žiarili zvýrazňovače,“ odpovedala mu a zamyslene sa dívala do diaľky. Len čo to dopovedala, Timo aj s Dodom vybehli z postelí a už aj stáli pri nej a všetci traja spolu pozerali na jasne rozoznatelný zväzok zvláštnych svetiel žiariacich do tmy.

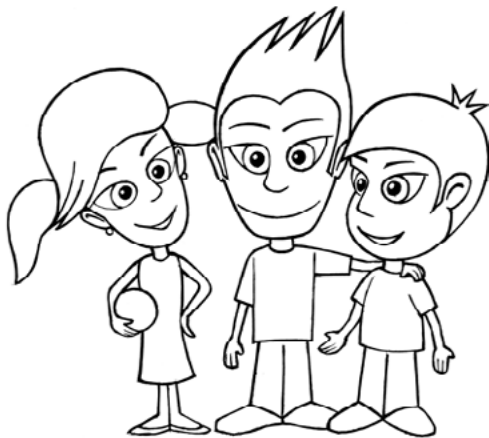
„Okamžite zaľahnúť!“ zavelil Timo. „Ráno sa vykradneme z domu, kým budú ešte všetci spať a preskúmame to.“

Ako strely skočili každý do svojej postele. Timo nastavil budík na nejakú neznabožskú hodinu a oči sa im zavreli.

Svitlo studené nedeľné ráno. Doširoka dodaleka sa všade naokolo rozliehal vtáčí spev, keď sa dvere na chate otvorili a tri teplo oblečené deti sa vydali smerom k jame. Svetlá nad jamou už vidieť nebolo. No čím väčšími sa k jame blížili, tým zreteľnejšie bolo počuť cilinganie. Keď bola jama už na dohľad, Timo sa spustil na brucho a Eliška a Dodovi naznačil, že majú urobiť to isté. Všetci traja sa opatrne plazili ku zdroju cilingania. Prvý do jamy, odkiaľ cilinganie vychádzalo, nakukol Timo. Potom sa priplazil Dodo a nakoniec prišla Eliška. Všetci traja spoločne pozreli cez okraj. V jame boli bytosti z vesmíru. Timo, Eliška a ani Dodo nemali ani najmenšiu pochybnosť, že je to tak. Boli to vesmírčania, celí z kovu a farieb. Oči mali veľké, ale nie priveľmi. Boli posadené šikmo k nosu. Uši im priliehali k hlave a navrchu boli zašpicatené. Na vrchu hlavy mal každý z nich veľkú skrutku, ktorá mala tvar ako zátka od fľaše zo šampanského. Kovové časti boli doplnené farebnými. Farby boli ako zvýrazňovače, ale oveľa viac svietili.

Zrazu Dodo prehovoril na vesmírčanov:
„Môžete ostať u nás. Bude sa vám tu páčiť,“ a jeho
slová - cilingali.

V tej chvíli v jame neostalo po kovových
bytostiach ani pamiatky. Ale zato tam bolo veľa
kovových autíčok. A mali farby zvýrazňovačov...

Autodráha

V chatovej oblasti, v nedeľu ráno, keď ešte všetci spali, sa za spevu vtáctva skláňali traja siedmáci nad jamou, ktorá tam predvčerom ešte nebola.

„Dodo, prečo si cilingal? Zabudol si poriadne rozprávať?“ pýtal sa Timo Doda.

„Ja som necilingal. Ja som sa rozprával – s nimi“, urazil sa Dodo a prstom ukazoval do jamy. „Rozprávali sa, že majú obavy a nevedeli sa dohodnúť, kde budú čakať, kým príde po nich ďalšia loď, keď im tú prvú rozšliapal tvoj otec.“ dokončil Dodo.

„Chceš povedať, že namiesto cilingania, ktoré sme počuli my – ja a Eliška, ty si im všetko rozumel a dokonca mi chceš tvrdiť, že im dokážeš aj odpovedať?!“ overoval si Timo.

„Eliška a ty im nerozumiete?“ bol prekvapený Dodo.

„Už to tak bude. Zdá sa, že im rozumieš iba ty,“ povedal zamyslene Timo. Eliška sa naňho usmiala a Timo dodal, „takže im, prosím ťa, teraz povedz, aby sa premenili na vesmírčanov akými boli, keď sme sem prišli.“

„Môžem. Ale neviem, či ma poslúchnu. Zdá sa mi, že sú veľmi tvrdohlaví,“ povedal Dodo, naklonil sa o čosi hlbšie nad jamu a začal - cilingať. Chvíľu čakali a dívali sa, nič sa však nedialo. Autíčka aj naďalej ostávali krásnymi modelmi, ktoré ticho a kriklavo žiarili do chladného rána.

„Tak dobre, ak inak nedáte...“ povedal zrazu Timo a zobliekol si bundu. „A vy dvaja mi pomôžte“, povedal Eliške a Dodovi a začal do bundy zbierať autíčka, „nech tu neostane ani jedno.“

Keď už všetky vyzbierali, ešte starostlivo skontrolovali, či predsa len na nejaké auto nezabudli. Timo poriadne zakrútil bundu, aby mu žiadne z nich nevypadlo a vrátili sa domov. V chate sa prezuli, vošli do svojej izby a poriadne zamkli dvere. Vtedy Timo rozviazal vetrovku a vysypal autíčka na posteľ.

„Prosím ťa, čo chceš s nimi robiť?“ spýtala sa Eliška a dlaňou pohládzala krásne modely áut.

„Prinútim ich, aby sa premenili,“ povedal Timo.

„To som zvedavá, ako sa ti to podarí,“ odpovedala Eliška.

„Neboj sa, dievča, niečo som vymyslel,“ vyhlásil Timo a škriabal sa na hornú policu. Zložil odtiaľ autodráhu uloženú v škatuli a povedal Dodovi: „Pod sem, pomôžeš mi ju zložiť.“ Trvalo im to